v Bratislavě, tedy do zaměstnání podléhajícího pojistné povinnosti podle zák. č. 26/1929 Sb. Žal. úřad má tedy takto za splněný i druhý předpoklad nároku této Úřadovny, aby jí byla městem T. vydána převodní částka ve smyslu shora cit. zákonného ustanovení. Proti tomu namítá stížnost, že jmenovaná byla po svém výstupu ze svého definitivního postavení zaměstnána u města T. jako výpomocná kancelářská síla jen přechodně krátký čas, totiž od 1. února do 31. prosince 1931, a dovozuje z toho, že pro tuto přechodnou povahu svého zaměstnání pensijnímu pojištění vůbec nepodléhala.

Námitka tato jest bezdůvodná. Spočívá na názoru, že předpokladem pensijního pojištění jest trvalost zaměstnání. Leč stížnost jest tu na omylu. Trvalost zaměstnání není podmínkou pojistné povinnosti podle zák. o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách č. 26/29 Sb., jak nss vyslovil již v nál. Boh. A 10.353/33, při kterémžto právním názoru trvá i v tomto sporu.

Pokud pak stížnost v souvislosti s uvedenou námitkou dovozuje, že jmenovaná byla vyňata z pensijní povinnosti také podle § 2 bodu 4 cit. zák., má zřejmě na mysli, že Št. B. byla z této povinnosti vyňata jako zaměstnankyně města, tedy nuceného svazku územního. Při tom však stížnost přehlíží, že podle cit. ustanovení jsou takoví zaměstnanci vyňati z pojistné povinnosti jen tenkráte, mají-li normální, t. j. s místem jimi zastávaným spojené a dostatečně zabezpečené pensijní nároky, které jsou alespoň rovnocenné nárokům podle tohoto zák. Že by tyto zákonné předpoklady byly splněny při smluvním poměru Št. B. v době jejího zaměstnání u stěžujícího si města od 1. února do 31. prosince 1931, stížnost vůbec netvrdí. Jest proto i tato námitka bezdůvodná.

Jako vadnost řízení uplatňuje konečně stížnost, že žal. úřad v nař. rozhodnutí nepřihlédl k bodu 3 § 66 vl. nař. č. 113/1926 Sb., podle něhož stěžující si město použilo prý k výplatě odbytného pensijních příspěvků Št. B. placených, které tedy Všeobecnému pensijnímu ústavu nemůže odvésti.

Ani tuto výtku nelze uznati důvodnou. Je pravda, že žal. úřad na tuto námitku, vznesenou již v řízení správním, v nař. rozhodnutí nereagoval. Leč v tomto nedostatku nelze spatřovati podstatnou vadu řízení, která by mohla vésti ke zrušení nař. rozhodnutí, poněvadž žal. úřad rozhodoval toliko zásadně o otázce, zda stěžující si město je povinno vydati Všeobecnému pensijnímu ústavu převodní částku (premiovou reservu) podle § 114 odst. 1 věty druhé zák. č. 26/1929 Sb., tedy jen o tom, jsou-li tu dány zákonné předpoklady pro splnění této povinnosti, nikoli však o tom, v jaké výši jest město povinno tuto premiovou reservu vydati, zejména zda je povinno vydati ji jen ztenčenou ve smyslu 5. odst. § 66 vl. nař. č. 113/1926 Sb. Tato otázka nebyla vznesena Úřadovnou v jejím podání z 5. prosince 1931 na spor, takže žal. min. nemělo příčiny, aby o ní rozhodovalo, a nemusilo se proto nař. rozhodnutí zabývati ani cit. ustanovením vl. nař. č. 113/1926 Sb.

Č. 11.797.

Řízení správní: * Výrok okr. úřadu, odmítající pro nepřípustnost odvolání, podané proti jeho rozhodnutí, jímž vyřídil spor o peně-

žité plnění nepřesahující 200 Kč, nepodléhá za účinnosti zákona o organisaci politické správy č. 125/1927 Sb. dalšímu opravnému prostředku.

(Nález ze dne 16. března 1935 č. 13.425/35.)

Prejudikatura: Boh. A 10.593/33, srov. Boh. A 9323/31, 9753/32, 10.284/33.

Věc: Marek W. v S. proti okresnímu úřadu v Humenném o přípustnost odvolání.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. nemocenská pojišťovna v Humenném předepsala st-li platebními výměry ze 16. září 1931 za jeho zaměstnance nemocenské, invalidní a starobní pojistné úhrnnou částkou 132 Kč 70 h, resp. 109 Kč 70 h. Odvolání, jež podal st-l proti těmto výměrům, okr. úřad v Humenném výměry z 15. dubna 1932, resp. 17. března 1932 zamítl, poučiv st-le, že proti jeho rozhodnutím instanční cestou není opravného prostředku. St-l podal však přes to proti oběma těmto rozhodnutím odvolání, která nař. rozhodnutími byla podle § 78 vl. nař. č. 8/1928 Sb. odmítnuta jako nepřípustná z toho důvodu, že ve sporných věcech, jichž hodnota nepřesahuje 200 Kč, rozhoduje podle čl. 8 odst. 3 zák. č. 125/1927 Sb. adm. úřad I. stolice s konečnou platností. K rozhodnutím těm bylo připojeno právní poučení, že proti nim instanční cestou není opravného prostředku.

Uvažuje o stížnostech, podaných na tato rozhodnutí, musil si nss z důvodu vlastní své kompetence, kterou zkoumá z povinnosti úřední (§ 4 zák. o ss), i když stížnost svými námitkami nezavdává mu k tomu přímo podnětu, rozřešiti především otázku, jsou-li nař. rozhodnutí ve smyslu § 5 zák. o ss konečná, neboť stížnost může býti podána u nss-u teprve, když záležitost byla vyřízena v cestě správní. Kladná odpověď na tuto otázku vyplývá z těchto úvah:

Zákon o organisaci politické správy č. 125/1927 Sb. ustanovuje v článku 8 odst. 1 všeobecnou zásadu, že pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se odvolati z rozhodnutí okr. úřadu k zem. úřadu. Z této všeobecné zásady stanoví se pak ve 3. odstavci téhož článku výjimka potud, že při sporech, jejichž předmětem jest pouze peněžité plnění nepřesahující částky 200 Kč, jest odvolání nepřípustno. I když toto ustanovení odst. 3 v relaci k předpisu odst. 1 čl. 8 cit. zák. jeví se jako výjimka, přece nutno míti na mysli, že jde o zákon organisační, v němž jsou vytčeny základní zásady řízení správního, takže v odst. 3 normované zkrácení pořadu instancí na jednu stolici dlužno pokládati do jisté míry za základní princip správního procesu a s hlediska jeho účelu: zjednodušiti a urychliti řízení správní ve věcech tak zv. bagatelních, vztahovati je na všechna rozhodnutí, jež byla vydána v těsné souvislosti s vyřizováním sporů, jejichž předmětem jest peněžité plnění do 200 Kč. Oporu pro správnost takového výkladu nutno shledati v úvaze, že bylo by zajisté nesrovnalostí, kdyby z hlavního meritorního rozhodnutí bagatelního sporu bylo odvolání nepřípustné, kdežto z jiného vedlejšího rozhodnutí, při takovém sporu vydaného, by přípustné bylo (srov. také Boh. A 10.593/33). Označil-li tedy žal. úřad nař. rozhodnutí jako ko-

nečná, nelze shledati, že by toto právní poučení, proti němuž ostatně stížnosti nic nenamítají, nebylo správné.

Jediným judikátním výrokem, obsaženým v nař. rozhodnutích, jest výrok, že odvolání, jež podal st-l proti rozhodnutím žal. úřadu ze 17. března 1932 a 15. dubna 1932, jsou podle 3. odst. čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb. nepřípustná. Těmito rozhodnutími ukončeny byly spory, v nichž šlo nesporně jen o peněžitá plnění nepřesahující částky 200 Kč (132 Kč 70 h, resp. 109 Kč 70 h).

Stížnosti namítají nezákonnost nař. rozhodnutí, dovolávajíce se ustanovení § 239 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb., podle něhož jest odvolání nepřípustno teprve proti rozhodnutí druhé stolice, a ježto jde tu o rozhodování o pojistné povinnosti, nelze prý tohoto ustanovení pominouti poukazem na 3. odst. čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb.

Stížnostem nelze přisvědčiti. Spornou otázkou, o niž tu jde, zabýval se nss již opětně a vyslovil v nál. Boh. A 9323/31 právní názor, že o opravném prostředku proti platebnímu výměru okr. nemoc. pojišťovny, předpisujícímu podle zák. o nemocenském, invalidním a starobním pojištění č. 221/24 Sb. pojistné nižší než 200 Kč, rozhoduje v době účinnosti zákona o organisaci politické správy č. 125/27 Sb. okr. úřad s platností konečnou, dále v nál. Boh. A 9753/32 právní názor, že omezení instančního postupu podle čl. 8 odst. 3 tohoto zák. platí i tehdy, když správní úřad, rozhoduje o odvolání z platebního rozkazu, znějícího na pojistné nepřesahující částku 200 Kč, řeší si prejudicielně otázku pojistné povinnosti zaměstnance a konečně v nál. Boh. A 10.284/33 právní názor, že rozhodnutí okr. úřadu o odvoláních, podaných proti několika platebním rozkazům okr. nemoc. pojišťovny, z nichž žádný nezní na více než 200 Kč, je konečné podle čl. 8 odst. 3 zák. č. 125/1927 Sb., třebaže součet příspěvků uložených k placení přesahoval 200 Kč. Na těchto právních názorech trvá nss i v daných sporech.

Ježto nař. rozhodnutími byla, jak již řečeno, vyslovena toliko formální nepřípustnost odvolání podaných st-lem proti shora uvedeným rozhodnutím žal. úřadu, předmětem kognice nss-u může pak býti toliko judikátní obsah nař. rozhodnutí, který však merita věci vůbec se netýká, nemůže se nss věcně zabývati námitkami stížností, pokud čelí proti meritu věci.

Č. 11.798.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I podle dávk. pravidel č. 143/1922 Sb. počíná promlčení práva, vyměřiti dávku nabyvateli, uplynutím správního roku, v němž byla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli.

(Nález ze dne 18. března 1935 č. 12.728/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9274/31.

Věc: Terezie H. v O. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.